

Risâle-i Nur ve tebliğ prensipleri

Risâle-i Nur, semâvât-ı Kur'ân'ın nurânî yıldızlarına bürhan zincirleriyle bağlanmıştır.

Çünkü "Risâletü'n-Nur sâir te'lifat gibi ulûm ve fünundan ve başka kitaplardan alınmamış. Kur'ân'dan başka me'hazı yok, Kur'ân'dan başka üstâdı yok, Kur'ân'dan başka mercîi yoktur. Te'lif olduğu vakit hiçbir kitap müellifinin yanında bulunmuyordu. Doğrudan doğruya Kur'ân'ın feyzinden mülhemdir ve semâ-i Kur'âniden ve âyâtının nücûmundan, yıldızlarından iniyor, nüzul ediyor."

Bu son ahirzaman asrında Risâle-i Nur, ümmet-i Muhammediyeye mânevî bir memur tayin edilmiştir. Risâle-i Nur, min-İndillâh mânevî büyük bir vazîfe ile muvazzaftır ve asrın müceddididir. Risâle-i Nur, şu içinde bulunduğumuz dağdağalı, fırtınalı bir zamanda dünyaya güneş gibi ziya ve nur saçıyor.

Risâle-i Nur öyle bir köşk ve bir saraydır ki, mücevhârâtın bütün envâından yapılmış ve temeli Sünnet-i Seniyye üzerine vaaz edilmiştir. Risâle-i Nur, zulmün perdelerini yırtan hak, hakikat ve sırat-ı müstakîm yolunu açan, bütün ehl-i imân üzerine rahmet saçan bir şaheserdir. Kanâatim o ki, Risâle-i Nur'daki bu muvaffakiyet, mânevî bir ilm-i ledün menbânının mahsulüdür. Başka bir şey değildir.

Madem Risâle-i Nur böyle meziyetlere ve mahiyete sahip ise O'na hizmet ederken dikkat etmemiz gereken prensipler olmalıdır.

Öncelikle Risâle-i Nur'un kendi nefsimizde ma'kes bulmasına gayret etmeliyiz. Önce kendimizi merkeze almaya çalışmalı ve "Kendi nefsinin ıslâh etmeyen başkasını ıslâh edemez" hakikati gereğince enfüsten afaka bir yol takip etmeliyiz.

Risâle-i Nur hakikatleri bizim ekalimizden önce ahvalimizde izhâr edilmelidir. Bir meyvenin olgunluğu nasıl ki içten dışa yansımış ise, bizlerin de Risâle-i Nur hakikatleri öncelikle ef'alimize ve etvarımıza yansımalıdır. Çünkü lisân-ı hâl, lisân-ı kâlden daha te'sirlidir.

Risâle-i Nurlar'ı tebliğ ederken muhâtaplarımıza yaklaşımımız nefsî ve hissî olmamalıdır. Onlara bu hakikatleri anlatırken ve ilân ederken kabûl ettirmek için anlatmamalıyız. Sadece muhtaç bir gönül düşüncesi ile Allah rızâsı için tebliğ yapmaya azamî dikkat etmeliyiz. Çünkü bizim vazîfemiz tebliğdir, kabûl ettirmek ve te'sîr ettirmek bizim vazîfemiz değildir. Bu vazîfe Yüce Rabbimize aittir.

Risâle-i Nur hakikatleri tahakküm ve tezellül ile tebliğ edilmez. Risâle-i Nur'un yüksek bir tebliğ makamı ve bir kâmet-i kıymeti vardır. Ona hâlel verecek hâletten kaçınmamız gerekir. Çünkü Risâle-i Nur yalvarmaz ve müşterileri aramaz. Bu mânâyı da yanlış anlamamak gerekir. Bu nokta "Nur Talebeleri tebliğ yapmaz" mânâsını taşımaz. Asıl maksat tebliğ

ederken Risâle-i Nur'un şecâatini tezellüle düşürmemek ve ona hâlel vermemektir.

Risâle-i Nur hizmetlerinde ihlâs çok önemlidir. Sırr-ı ihlâsta ise sadece Allah rızâsı esâstır. Zerre kadar ihlâslı amel batmanlarla ihlâssız amele tereccuttur. Bu sebeple bu hizmetimizde kemiyetin ehemmiyeti yoktur. Keyfiyet her zaman dahâ sıhhatlidir. Bazen bir adamın irşâdı bin adamın irşadından dahâ fazla rızâ-i İlâhîye medâr olabilir.

Risâle-i Nurları çok okumamız ve onunla çokça iştigâl etmemiz gerekir. Lisânımız ef'alimizi tekzip etmemelidir. Söylem ve eylem tutarsızlığı yaşamamalıyız. İnsanlar bizim sözlerimiz ile fiillerimizi karşılaştırır. Fiillerimizi sözlerimiz tekzip ederse, sözlerimize değil fiillerimize bakılır. Böylece Risâle-i Nur'a yanlış fiillerimiz ile zarar veririz ve hakîkatlere zulmetmiş oluruz. Onun için bu dâvâda okuduğumuz hakîkatleri öncelikle kendi hayatımızda dosdoğru yaşamaya gayret etmeliyiz.

Hem çok peygamberler gelmişler ki kendilerine tâbi' olanlar ya olmamış, ya da çok az olmuş olduğunu bilmeliyiz. Ancak onlar sadece vazîfelerini yapmışlar ve neticeye karışmamışlar. Bu durum da bizlere bir ders olmalıdır. Tebliğde hırs değil, hizmetin neticesine kanâatle şükretmeliyiz.

Risâle-i Nur hizmetlerinin mütedâhil daireler şeklinde olduğunu bilmeliyiz. Çünkü Risâle-i Nur mesleği Cadde-i Kübrâ-i Kur'âniyedir. Herkes bu dairenin içinde ihtiyacı ve hissesi miktarınca kendine yer bulabilir ve istifâde edebilir.

Bu asırda insanların ekseriyetinin mütehayyir bir vaziyette kalarak Risâle-i Nur'a muhtaç olduğunu bilmek ve bu sebeple de ciddî mânâda Risâle-i Nur'a çalışmakla hizmet edileceğinin farkında olmalıyız. Bir geminin hademeleri ve mürettebâtı misüllü usanmadan ve yorulmadan sadece vazîfemizi yapmalıyız. Çünkü bu sefine-i Rabbâniye sahîl-i selâmete doğru götürülürken bizlere hizmetkârlık gibi ulvî bir vazîfe düşmüştür. Bunu bilmeliyiz. Başkaları istirahat edebilir ya da başka meşgalelere dalabilir, ancak bizler asla vazîfemizi unutmamalıyız ve fütûr vermemeliyiz.

Son sözler Üstad Bediüzzaman'dan:

"Aziz, sıddık kardeşim ve hizmet-i Kur'âniyede çalışkan ve kuvvetli arkadaşım Ahmed Nazif! Risâle-i Nur'un kolayca hüsn-ü intişarı, senden üç şey istiyor:

Birincisi: İtidal-i dem. Yani hilm ve teenni ve ulüvv-ü cenab göstermek.

İkincisi: Vazîfe-i hizmette kanâat etmek, müşkilpesend olmamak. Yani bu acib hâlât-ı ruhiyede ve ahlâk bozulması bir zamanda bazı zâtların Risâle-i Nur'dan cüz'î istifadelerini kabul etmek. Sair kusurlarına binâen reddetmemek.

Üçüncüsü: Kendi vazîfemizi yapmak, Cenâb-ı Hakk'ın vazîfesine karışmamak. Yani muvaffak etmek ve halklara kabul ettirmek ve hüsn-ü tesir vermek; Cenâb-ı Hakk'ın vazîfesidir, bize ait değildir. Biz yanlış bir tedbir ile kaçırmamak şartıyla ne kadar onlar kaçsalar, çekilseler belki de itiraz etseler, biz me'yus olmamalıyız, şevkimiz kırılmamalı. Belki daha ziyade ihlâs ile çalışmalıyız."